

Publicerad 2007-05-02 17:10 av smilla

Jag tror att Lord Calvert gör mig till ett godtagbart material för det hål du försöker fylla

Vintern andades sitt sista andetag,
fick kramp och dog,
den där kvällen vi gick hem.
Du kramade mig sådär hårt, hårt
och viskade
<I>"Det är bara du som vet",
efter en flaska whiskey.

Du spelade samma musik den natten,
den du sagt du spelar när jag sover bredvid dig;
som om jag vore speciell.

Jag kramade dig tillbaka,
strök dig över skulderbladen,
ville att du skulle veta;
"Du kan lita på mig"

Men minns du nåt av det du sa idag?
Minns du var vi var?
Finns taket av stjärnor någonstans kvar?
Bakom mina ögon kramade du mig hårt, hårt
och alla pärlor föll ur min hand,
på vägen mot Samarkand.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smilla med Poeter.se id #3980 innehar upphovsrätten